

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τόν έκτον διατρέχομεν και δέκατόν μας χρόνον
καί ζήμενι πάλιν εδρα μας ή γη των Παρθενώνων.

Εικοσιπέντε του Σεπτεμβρίου
και διορθώσεις Βουλευτηρίου.

**Ο Φασουλής, το ξύλινο κωθώνι,
τό νέο του τό σπητι διορθώνει.**

Φασ. — Ίσού λοιπόν μετοίχησα 'στό νέο μου τό σπητι
κι 'ήλθα σέ νέους όρόμους
τώρα που θά τραχώμε με τήν ούρα κομητή
κατά τους 'Αστρόμους.

Τι σπητι με παράθωρα, σπητι με όρο μπαλόνια,
Ψηλό Ψηλό κι εύρωχο με σάλας και σαλόνια,
σπητι καινούριο, Περικλή, μες 'στ' άλλα τά καινούρια,
σπητι με τζάμια κάτασπρα και πράσινα παντζούρια.

Σπητι που κτυπά 'στά μάτια,
μαρμαρένια σκαλοπάτια,
κι 'όλο πόρταις, Περικλή,
τρεις άνοιγουν και μειά κλει.

Νά χαγατί πέρα πέρα
νά κυττάξης νύκτα 'μια
της 'Αθήνας τά βουά,
όλο πρόσφεις και φάτσα
και σοφία και ταρίτα
για ν' άπλόνης τραχανά.

Κύττα, βλάκα με πατένια,
έχει τρία παρτιμέντα,
και τά τρία κάνουν ένα κι είσοδος για τούτα χώρια,
εις τό πρώτον ό φρενήρης,
εις τό κάτ' ό νοικοκύρης,
κι 'ένας κωπηλάς 'στό τρίτο, πουχει ψάθις και καστόρις.

Μισρέ σπητι που τό 'βρήκα, για κιαρώστε και σύ,
συνορεύει μ' άλλα σπητια και μπακάτικο καρσί.

Νέον όωμα,
νέος όρμος,
νέον σκάμμα,
νέος μώμος.

'Ετος χίλια κι' όκτακόσια κι' ένενήντα σίν έννια,
νέοι πόλεμοι λυσώδεις μες 'στον ψεύτη τόν ντουμιά

'Εδομάντα πέντε κι' έξακόσ' άκόμα,
τά νερά τών θυβρών 'πότιαν τόν χόμα.

Νέοι γείτονες προβάλλουν με τό μούτρο σοβαρό,
με κυττάζουν, τους κυττάζω, και περνούμε τόν καιρό,
νέας όράσεως πληθώρα,
νέας όράσεως μπαλόνι,
μά βρήθης με τώρα
νά στείλω τό σαλόνι.

'Ελα, Περικλή τεχνίτη,
νά στολίσωμε τό σπητι,
κι 'ίσως φέρω κατ' αύτάς
ζένους διοργανωτάς
νά μου τό διοργανώσουν
και τσεβέλα νά γανώσουν.

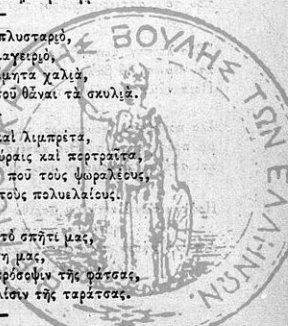
Πρέπει ν'άλθουε και ζένοι
άπό σπητια μαθημίνο
νά μου 'πούνε που νά βάλω
τόνα μόμεπιλο και τέλλο.

'Ανάγκη ν'άλθουν νά μες 'πουν 'στην τόση φακαρία
άν πρέπει σάλα νάχωμε μες 'στην τραπέζαρία,
κι 'άν πρέπει τούτη νά γενή σαλόνι για 'βεγκίρα
κι 'ή κάμερα τών ανάγκων νά πάη παραπίρα.

Πού θά γενή τό πλουταριό,
πού θά γενή τό μαγειριό,
πού διάβολο θά στρώσωμε τά τιάματα χαλις,
πού θάναι τά γαιδούρια μας, που θάναι τά σκυλιά.

Πού νά ταξινομήσωμε βιβλία και λιμπρίτα,
πού πρέπει νά κρεμάσωμε φωτογραφίς και πορτραίτα,
πού τους πλουσίους νάχωμε και που τους φτωχούλους,
και που τά πολυκάντυλα και τους πολυελαίους.

Πρέπει νά 'δούν τό σπητι μας,
τόν κάθε νερχότη μας,
τάς εισροάς, τάς έκροάς, τήν πρόσφιν της όράσεως,
τους διαφόρους όχτους, τήν κλίση της ταρίτας.

Ἄν φῶς νὰ δ'ὸνε κι' ἄ προφίλ τὸ Μέλαθρον Ἰλίου,
κι' ἔτσι σὲ μ'είρας λίγαις
νὰ διώξωμε τῆς μύθαις,
ποῦ ἔβρωγον· ἐκ τῆς γειτονιάς καὶ τοῦ παντοπωλείου.

Καὶ γιὰ πάστρας καὶ γιὰ βρώμαις
νὰ μᾶς 'ποῦνε, Περικίτε,
κι' ὄλαις τῆς σοφῆς των γνώμαις
νὰ τῆς κάνωμε λιμπρέτο.

Ναί, θὰ γράψω 'στὴν Εὐρώπη,
νὰ μὴν πᾶν χαμῆν' οἱ κίποι,
καὶ νὰ ξέρω ποῦ θὰ γένουν
τῶν ἀπλῶτων ἢ μπουγάδες,
κι' ἀπὸ ποῦ θὰ μπαινοβγαίνουν
οἱ διάφοροι λογάδες.

Τώρα τώρα, Περικίτε, ποῦ θὰ φθάσουν εἰδὼ πέρα
διοργανωτοὶ μεγάλοι
μῆς' ἀπὸ τὴν Γερμανία, μῆς' ἀπὸ τὴν Ἑγγλιτέρα,
νὰ μᾶς βάλουμε κεφάλι,
καὶ νὰ κάνουν τεφερίκια σὲ καμπόσιας ἐβδομάδες
τοῦς στρατοῦς καὶ τῆς ἀρμάδες.

Τώρα ποῦ βελτιώσεων κατακλυσμός ραγδαῖος
ἐπαπειλεὶ τὴν πλάσιν,
κι' ὁ Γάλλος Μπέικμαν ἐρχεται, μηχανικός σπουδαῖος,
'στῆς ἐράσεως τὴν δρᾶσιν,
νὰ μελετήσῃ τὰ νερά λιμνῶν, πηγῶν, φρεάτων,
καὶ τὰ λεκανοπέδια τῶν ἀφανῶν ὕδατων.

Τώρα ποῦ λῆς μὲ τούτους μας τοὺς διοργανωτὰς,
τώρα μὲ σακαράκηδες καὶ μὲ μηχανικούς
πρέπει κι' ἐγὼ, βρε Περικλή, νὰ φέρω κατ' αὐτὰς
γιὰ διοργανώσιν σηπτιῶν τεχνιῶν εἰδικούς.

Ἄλλως ξένος ὀφθαλμός ἂν δὲν μᾶς ἐπιβλέπη
μῆτε στρατοῦς θὰ κάνομαι καὶ στόλους ὅπως πρέπει,
μῆτε γιὰ σῆπτα, Περικλή, δὲν γίνεται δουλειά,
καὶ κάνεις τὸ κοτέτσι σου 'σαλόνι μὲ χαλιὰ.

Ἄλλ' ἔως ὅτου, Περικλή, νάλαθον αὐτοὶ κι' ἐκείνοι
προσωρινὸ σιγῆρισμα βοήθησε νὰ γίνῃ.
Δῶσε καὶ σὺ μιά συμβουλή
'στὸν βλάμη σου τὸν Φασουλῆ
ποῦ βίξεται νὰ ἔχειται κι' ἱππότης φλογερός,
ποῦ τοὺς ἀστεῖους φίλους του καὶ ποῦ τοὺς σεβαρούς.

Ἔλα λοιπόν, ζωντόβολο, βγάλε τὴν ρειδικότα,
καὶ σίμως νὰ βάλωμε τὰ κάρτα πρῶτα πρῶτα.
Ποιὰ νάμπουν γύρω στῆς γωνιάς, ποῖα νάμπουν μῆς' ὅτῃ
μῆσιν,

ἔλα κουνήσου, κούτσουρο, νὰ δρᾶς, νὰ κορώσης,
μὰ πρόσχε γιὰ τὸ Θεὸ κανένα μὴ σοῦ πίσῃ
καὶ σπάσῃ, κακομοίρη μου, γιατί θὰ τὸ πληρώσης.

Πρώτην τῶν Βασιλῶν μας θὰ βάλω τὴν εἰκόνα,
τιμῆ μας καὶ κορώνα,
κατόπιν κάρτα ποιητῶν καὶ κάρτα συγγραφέων,
κλειδιῶν καὶ κορυφῶν.

Μὰ θέλω μῆς 'στοὺς συγγραφεῖς καὶ μῆς 'στοὺς ποιητὰς
νὰ βάλω κυβερνήτας μας καὶ διοργανωτὰς,
ποῦ μὲ τὴν μεταρρυθμίσει τοῦ κράτους ἀγωνίζονται,
μοχθοῦν καὶ ταλαινίζονται.

Θέλω φιγούρας ἀναμίξ, τὰ κάρτ' αὐτὰ μ' ἐκείνα,
τὸν τραγικὸ Καρπάουλο κοντὰ μὲ τὸν Ρακίνα,
πλησίον τοῦ πατρὸς Δουμά καὶ ἄλλο παραπάνω
τὸν Κόντη τὸν Ἀρτανιάν, τὸν Ἄθω τὸν Ρωμᾶνο.

Μὰ βάζω, Μπαύρον, μὲ σὲ
παλληκαρίσιο μας σταθί,
κι' εἰδὼ 'στὸ πλάγι τοῦ Μυσοῦ
Βουδούρη τὸν περιπαθῆ.

Τοῦ Σιμπούλου φέρε μου τὰ μούτρα τὰ στρωτὰ,
βάζω καὶ τὸν Σιμόπουλο 'στὸν Γκαίτε κολητὰ,
νὰ μ' ἐνθουμίζω τοὺς καιροῦς χρυσῆς ἀναγινήσεως,
ἐκείνος τῆς πολιτικῆς καὶ τούτος τῆς ποιήσεως.

Τοὺς νέους μεταρρυθμιστὰς προσκύνω τους κι' ἀγάπα,
καὶ τώρα λίγω, Περικλή, καθὼς τὸν Ἀνακρίοντα,
ἔλα, ζωγράφον ἄριστε, καὶ κάνε μου τὸν Πάπα,
ἐκείνον τοῦ Βατικανοῦ τὸν γερᾶλον Λίοντα.

Ἡ ζωγραφία προσπάθησε τελειοτάτη νάνα
καὶ ἔπλα Καρινάλιον τὸν Εὐταξία κάνε,
νὰ γράψῃ νεροσχίδια καὶ χίλια τόσα πρᾶγματα
γιὰ κλήρους καὶ γιὰ γράμματα,
κι' ἐμπρός του φερδομάνικα νὰ σκίβουν σεβαστὰ
κι' ἀπὸ τὰ γένεια σεβαροῦ τὸν Πάπα νὰ βασιτῆ.

Τὸν Εὐταξία προσκυνῶ
κι' ἐγκωμιάζω κι' ἐπαίνω
τὴν μέρμυγα τὴν τῶσιν,
τὸν ἔηλον καὶ τὴν ἤωσιν.

Ἄφερμ, τῆάνουμ, ἀφερμ, μὰ πῆταξέ τα κι' ἄστα,
σορὰ τὰ Νεροσχίδια, μὰ δὲν ἀλλάξ' ἡ πίστα,
κι' εἰδὼ ποῦ γάνομαι συγὰ Παρασκευῆ καὶ Τρίτη
τὸ ράσο κάνει τὸν παπὰ καὶ τὸν ἀρχιμανδρίτη.

Τῆς Ἀντιπολιτεῦσεως τοὺς ἀρχηγούς τοὺς ἄλλους,
τοὺς νηστικούς τοὺς εὐφραδέας καθὼς καὶ τοὺς ἄλλους,
ποῦ βλέπουν πρὸς τὸν Σαίριον, τὸν Ἄρην καὶ τὸν Κρόνον,
πάρτους εἰδῶς καὶ κρέμαστους μῆς 'στὴν τραπέζα, κρέμασε
καὶ τὰ μούτσουνα πατριωτῶν συγχρόνων,
ποῦ 'στοὺς πολέμους 'πάθαιναν ἀπὸ δυσεντερία.

Φέρε τοὺς Βίσαρχ τῶν Ρωμηῶν, φέρε τοὺς Μεταρνεύχους,
μὰ θέλω κατ' ἐξάρσειν 'στῆς σάλας μου τοὺς τοίχους
τὸ κάρτο τὸ περίφημο τοῦ Κορδοῦνᾶ τοῦ γέρου
νὰ λάμπῃ πάντ' ἀνάμεσα Σαϊπέρου—Μολιέρου.

Φέρε τὰ κάρτα τὰ χρυσᾶ, μὴ χάσῃς σαστιμόνους,
φέρετα νὰ τὰ κρεμάσωμε, μὴ στέχῃς σὰν δαυλί,
φέρε κι' ἐκείνο γήγγορα, ποῦμαι ζωγραφισμένους
μὲ τὸν φτωχὸ Στεφάνοβι, μὲ τὸν σιὸρ Παυλῆ.

Γιὰ 'ἔς με πῶς κορδόνουμαι, γιὰ 'ἔς καμᾶρι τόσο,
μὰ 'ἔς καὶ τὸν σιὸρ Παυλῆ,

Πηγαίνουν εις τὸ θέατρο με κέρδιωμα πολὺ
νὰ πάρουν εἰσιτήρια γιὰ τὸν Μουνὲ Σουλλό.

θαρρεῖς πῶς με παρακαλεῖ
παράδες νὰ τοῦ δώσω.

Ἄλθθαια δὲν εἰδάσασε ἀκόμη, παπαρῶλα,
γιὰ τὸν καινούριον του χορὸ, ποῦ ἔσάλεψε τσερβέλα,
ποῦ ἔρνανταζε τῆς Πόλεως τὸ ἔακουσμένο Μόδι
καὶ Βόσπορο καὶ Θεραπιά τὰ ἔσῃκασε ἔσὸ πόδι;

Τὶ λούσα, Περικλίτο μου, τί πάταγος πομπῶν,
τί πλήθος ἀπὸ δίσκουσ,
καὶ κύκνος χιονόπτερος ἐμοῦραζε μπομπὸν
κι' ἤλεκτρικούς, λυχνίσκουσ.

Ἐκεὶ με πλούτων ἔασασε καὶ φῶτων ἀστραπάσ,
ἀλλ' ἔνοιμα σου, σιὸρ Παυλῆ, καὶ ποῦ θὰ μοῦ τὰ πᾶσ,
ὅταν κι' ἐγὼ τὴν ἐποχὴν θ' ἀρχίσω τῶν χορῶν
μ' ἐκείνα τ' ἀναψυκτικά τῶν κρῶων τῶν νερῶν.

Κουνήσου, Περικλίτο μου, μὴ γίνεσαι ἐμπήλης,
καὶ σὺ βρεγγμένο φαίνεται τὸ παξιμαδί θέλεισ.
Ἦ κουβαλλίδια τῶν σπητιῶν, ὦ! φίσταισ ποῦ τῆς ἔχομε,
οὔρε νὰ ἄπῃς ἑσούσ φίλουσ μας πῶσ ἀρχίσα νὰ δέχομαι.

Ἐρίτος θὰ σερβίρωνται καὶ τσάϊ καὶ σιρόπια,
ἐρίτος θὰ τὸ κάψωμε, βάλτε φωτιά ἔσὰ τόπια,
κι' ἔσταν γίνων, Περικλῆ, κατρκυλοῦν νιρῶδες
καθίνας θὰ ἔσπλώνεται σὲ μαλακούσ σεφάδες,
θ' ἀνάβωμε τῆς πίπαισ μας, θὰ λέμ' ἐγὼ καὶ σείσ,
θὰ κάνωμε καὶ μόνοι μας καὶ μ' ἄλλουσ συντροφιά,
καὶ κἄποτε κατᾶκλειστοὶ θὰ πίνωμε χάσι
νὰ βλέπωμε τὸν Βόσπορο καὶ τὴν Ἁγιά Σοφιά.

Ἐρίτος καλοπέρασι, κολλήγα μεχελιβάν,
χουζοῦρ, νάρκη, λήθαργος, μεντήρι καὶ ντιβάν,
καὶ βλέποντες ἀμέριμνοι τὸ τρῦπιό μας βρακί
θὰ λέμε γιὰ τὸ Τρανσβαάλ καὶ γιὰ τὴν Ἀφρική.

Ἐρίτος με τὸ πᾶνο μας θὰ παλῆ κι' ὀκαπνο,
καὶ ἔσπλωμένουσ ἔσὸν σοφῆ
πάντα με σγῶλια σοφῆ
τὸ ὄρν τῶν ξένων κι' ἀρεθᾶν ἀμειλικτος θὰ κρῖνο.

Τώρα θὰ σγολιάσωμε τὴν ἔξω κριωνία,
τώρα θὰ ἔξωμάνωμε ἔσὸν Ἀγγλο Σουματάκια,
κι' αὐτὸν τὸν Ἄρδρο Τσάμπερλαϊν γεμάτουσ εἰρηνεία
θὰ σοῦ τὸν κάνω τάλατρου καὶ με τὰ κρημυδάκια.

